

РЕШЕНИЕ

№ 95

гр. Пловдив, 12.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Надежда Ив. Желязкова
Каличкова

Членове: Славейка Ат. Костадинова
Красимира Д. Ванчева

при участието на секретаря Цветелина Юр. Диминова
като разгледа докладваното от Красимира Д. Ванчева Въззивно търговско
дело № 20235001000740 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл.258 и сл. от ГПК.

С решение №307 от 21.09.2023 г.,постановено по т.д.№22/2022 г. по
описа на Окръжен съд-Стара Загора,е осъден Г. ф. – гр. С., ЕИК *****,
със седалище и адрес на управление гр. С., ул. "Г. И." № * да заплати на Т. А.
П. с ЕГН *****,адрес:гр.С. З., ул. "И. Г." № ** сумата от 82 000
лв.,представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди-
болки и страдания,вследствие на ПТП,настъпило на 10.12.2020 г.,ведно със
законната лихва върху сумата,считано от 30.11.2021 г. до окончателното
изплащане,а иска за законна лихва за периода от 31.08.2021 г. до 29.11.2021 г.
е отхвърлен като неоснователен.

Със същото решение Г. ф.-гр.С. е осъден да заплати в полза на
държавата,по бюджета на съдебната власт,сумата от 3 280 лв. държавна
такса,както и сумата от 400 лв. възнаграждение за вещи лица.

Настоящото въззивно производство е образувано по въззивна жалба на
Г. ф.-гр.С.,с ЕИК *****, подадена чрез пълномощника му адв. С. М.,в
която е заявено,че горното решение №307 от 21.09.2023 г. на Окръжен съд-
Стара Загора се обжалва в следните му части:в частта,с която е осъден Г. ф.
да заплати на ищцата Т. А. П. обезщетение за претърпени от нея

неимуществени вреди за разликата над 60 000 лв. до присъдените ѝ с решението 82 000 лв., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 30.11.2021 г. до окончателното плащане, както и в частта, с която възражението за съпричиняване е оставено без уважение.

Жалбоподателят поддържа, че в обжалваните му части решението е неправилно поради нарушение на материалния закон, нарушение на процесуалния закон и необоснованост. Заявен е аргумента, че първоинстанционният съд не е обсъдил събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и взаимна връзка. Според жалбоподателя, в обжалваната му част решението е постановено в противоречие с нормата на чл. 52 ЗЗД и установените в задължителната съдебна практика правила за прилагане принципа на справедливост при определяне на обезщетение за неимуществени вреди. В този контекст жалбоподателят счита, че от мотивите на съдебното решение не може да се установи как съдът е формирал вътрешното си убеждение да определи точно такъв размер на обезщетението, както и че съдът не е приложил установените с ППВС №4/1968 г. и константната задължителна съдебна практика на ВКС общи и специални за конкретния случай критерии при определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди. Посочва в тази връзка, че съдът не е приложил критерия икономическа конюнктура в страната към датата на деликта, който според жалбоподателя е релевантен общ критерий, отразен в константната задължителна съдебна практика, както и че решението на ОС-С. 3. не е съобразено с датата, на която е настъпил деликта. Развива и аргумента, че в обжалваната му част решението е необосновано, тъй като съдът не е съобразил събраните по делото доказателства и оттам е достигнал до неправилни правни и фактически изводи. Заявява още, че при постановяване на решението си съдът е нарушил процесуалните правила, свързани с преценка на доказателствената съвкупност.

В жалбата се съдържат и твърдения, че в случая съдът не е изложил мотиви, от които да стане ясно защо приема за неоснователно заявеното от ответника възражение за съпричиняване. Според жалбоподателя, фактът, че ищцата е пресичала на пешеходна пътека не изключва задълженията ѝ като пешеходец преди да предприеме пресичане да се съобрази с движението и скоростта на приближаващия я автомобил. В този аспект жалбоподателят заявява, че оспорва фактическите констатации на първоинстанционния съд относно факта, че не е налице съпричиняване, тоест, че не са налице действия на ищцата, с които тя да е допринесла за настъпване на вредоносния резултат. Поддържа и аргумента, че в обжалваната му част решението е постановено в противоречие с чл. 51, ал. 2 ЗЗД и задължителната съдебна практика по въпроса за съпричиняването на вредоносния резултат. По-подробни съображения в тази насока са изложени в жалбата.

В обобщение, въз основа на развитите в жалбата аргументи, жалбоподателят Г. ф.-гр.С. моли да бъде отменено решение №307 от 21.09.2023 г., постановено по т.д. №22/2022 г. по описа на ОС-С. 3., в частта му, с която Г. ф. е осъден да заплати на ищцата Т. П. обезщетение за претърпени от нея неимуществени вреди за разликата над 60 000 лв. до

присъдените ѝ с решението 82 000 лв.,ведно със законната лихва върху тази сума,считано от 30.11.2021 г. до окончателното плащане,както и в частта му,с която възражението за съпричиняване е оставено без уважение и при разрешаване на спора по същество от настоящата инстанция да се отхвърли предявения иск за разликата над 60 000 лв. до присъдените на ищцата 82 000 лв.,ведно със законната лихва върху тази сума,считано от 30.11.2021 г. до окончателното плащане. Евентуално,моли да се уважи възражението за съпричиняване и с приетия от съда процент на съпричиняване да бъде намалено определеното на ищцата обезщетение.Претендира разноски.

Въззиваемата Т. А. П. е подала в законния срок писмено отговор на въззивната жалба,чрез пълномощника си адв. Р. Й..В отговора е изложено становището,че жалбата е допустима,но по същество е неоснователна и въззиваемата я оспорва като такава.Конкретни аргументи за обосноваване на това становище са развити в отговора и въз основа на тях е поискано да бъде потвърдено първоинстанционното решение в обжалваната му част и да се отхвърли изцяло жалбата на гаранционният фонд.Заявено е и твърдението,че въззиваемата продължава да търпи болки и страдания от средната телесна повреда,причинена ѝ вследствие на процесното ПТП,като в тази връзка е представено с отговора заверено копие от амбулаторен лист №*****/***** г.Наред с това,въззиваемата е поискала да ѝ се присъдят разноските по делото.

Пловдивският апелативен съд,като се запозна с акта,предмет на обжалване,както и с наведените в жалбата оплаквания,а също и със събраните по делото доказателства и доводите на страните,намира за установено следното:

Жалбата е процесуално допустима,тъй като отговаря на изискванията на чл.260 и чл.261 от ГПК,подадена е от лице,имащо правен интерес да атакува първоинстанционното решение в обжалваната му част,а наред с това при подаването на жалбата е спазен двуседмичния срок по чл.259,ал.1 от ГПК.Ето защо въззивната жалба подлежи на разглеждане и преценка по същество.

Извършвайки служебно проверка за валидността на обжалваното решение по реда на чл.269 от ГПК,Пловдивският апелативен съд намира,че обжалваното решение е валиден съдебен акт,тъй като е постановено от надлежен съдебен състав,в пределите на правораздавателната власт на съда,в изискуемата от ГПК писмена форма,решението е подписано,волята на съда е ясно и недвусмислено изразена,като диспозитива на решението кореспондира изцяло с мотивите му.

Извършвайки проверка по реда на чл.269 от ГПК за процесуалната допустимост на обжалваното решение,Пловдивският апелативен съд намира,че решението е процесуално допустимо в обжалваната му част и в тази връзка-че с тази,а и с останалата част от решението първоинстанционният съд се е произнесъл по иска, с който е сезиран по конкретното дело и който иск също е процесуално допустим.

Съгласно разпоредбата на чл.269 от ГПК,по въпросите относно законосъобразността и правилността на обжалваното решение,въззивният съд

е ограничен от изложеното в жалбата. В тази връзка, преценявайки оплакванията в жалбата и събраните по делото доказателства, Пловдивският апелативен съд приема следното:

По т.д. №22/2022 г. по описа на Окръжен съд-Стара Загора е предявен от Т. А. П. с ЕГН ***** против Г. ф.-гр.С. осъдителен иск по чл.557, ал.1, т.1 във вр. с чл.432 от КЗ за заплащане на сумата от 82 000 лв., представляваща обезщетение за причинените на ищцата неимуществени вреди-болки и страдания от претърпяна средна телесна повреда, причинена ѝ вследствие на ПТП, настъпило на датата 10.12.2020 г. в гр.С. 3. и предизвикано от неизвестен извършител при управление на неидентифицирано МПС. Поискано е и присъждането на законната лихва върху исковата главница, считано от датата 31.08.2021 г. до окончателното изплащане на сумата.

Обезщетението за неимуществени вреди се претендира в горния размер след допуснато от първоинстанционния съд увеличение на първоначално заявения размер на иска от 62000 лв. Бил е предявен и иск за заплащане на обезщетение за имуществени вреди, претърпени от ищцата вследствие на същото ПТП, но с влязло в сила определение на първоинстанционния съд, производството по този иск е прекратено.

Основните твърдения, на които е базирана исковата претенция, предмет на разглеждане с обжалваното решение, са следните:

Ищцата твърди, че на датата 10.12.2020 г. Около 17:15 часа в гр.С. 3. на кръстовището на бул. "Г. С." и ул. "Д-р Т. С.", пресичайки пешеходна пътека на зелен светофар, е била блъсната от неизвестен автомобил, като шофьорът на автомобила избягал от местопроизшествието и ѝ била оказана помощ от лица, които били в непосредствена близост. Твърди още, че вследствие на това произшествие е получила телесни травми, изразяващи се в разкъсване на ляв лакът и строшаване на глезенните стави на десния крак, като последната травма е наложила оперативна интервенция, извършена на датата 11.12.2020 г., при която били поставени импланти и след това на ищцата била назначена рехабилитация и възстановяване, включващи престой в отделение по физиотерапия и рехабилитация-7 дни, последващо раздвижване за пробуждане на нервните окончания на засегнатия крак-още 7 дни и след това-рехабилитация в град П.-още 7 дни. Наред с това ищцата твърди, че на датата 13.12.2021 г. ѝ е била извършена втора операция, включваща отстраняване на имплантите, поставени ѝ преди това.

Освен горното, ищцата твърди, че по повод на процесното ПТП е образувано досъдебно производство, което обаче било спряно от прокурора поради обстоятелството, че не може да бъде намерен извършителя, предизвикал произшествието. Ищцата, както твърди, заявила пред Г. ф. искане за изплащане на обезщетение за неимуществени вреди, по което искане била заведена щета №21210182 от 31.08.2021 г., но като краен резултат плащането на такова обезщетение ѝ било отказано от Ф. с решение от 12.11.2021 г. по причини, описани и коментирани в исковата молба. Вследствие на този отказ ищцата поддържа, че за нея е налице правен

интерес от предявяването на процесния осъдителен иск срещу Г. ф.-С. за заплащане на претендираното обезщетение.

Ответникът Г. ф.,с подадения от него отговор на исковата молба,е оспорил изцяло исковата претенция по основание и размер,поддържайки в тази връзка възражение,че претендирания размер на обезщетението за неимуществени вреди е прекомерно завишен и възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от ищцата,обосновано с твърдението,че ищцата е пресичала пътното платно на необозначено за целта място и с това е нарушила разпоредбите на чл.113 и чл.114 от ЗДвП.

С обжалваното решение №307 от 21.09.2023 г. окръжният съд е счел предявения осъдителен иск по чл.557,ал.1,т.1 от КЗ за изцяло доказан по основание и размер,а заявеното от ответника възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от ищцата е приел за неоснователно и като краен резултат е уважил иска в пълния му предявен размер от 82 000 лв.,присъждайки върху тази сума и законната лихва,считано от датата 31.11.2023 г. до окончателното ѝ изплащане.По отношение на акцесорната претенция за лихва за забава първоинстанционният съд е счел,че тя е неоснователна за част от посочения в исковата молба период,а именно за периода от 31.08.2021 г. до 29.11.2021 г.,като с решението си я е отхвърлил за този период,но в тази част същото решение не е обжалвано.

Имайки предвид обжалваната част от първоинстанционното решение и изложените в тази връзка оплаквания във въззивната жалба,апелативният съд счита,че с настоящото си решение дължи преценка само за справедливия размер на търсеното от ищцата обезщетение за неимуществени вреди и за основателността на заявеното от ответника възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от ищцата.Жалбоподателят Г. ф. не обжалва първоинстанционното решение в частта,с която осъдителния иск за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди е уважен до размера от 60 000 лв. и в тази част първоинстанционното решение е влязло в сила.С оглед на това,че до определен размер на присъденото обезщетение решението не е обжалвано,въззивният съд счита за безспорно установен фактическия състав на предявения иск по чл.557,ал.1,т.1 от КЗ,а именно-причинено на ищцата на датата 10.12.2020 г. травматично увреждане от неидентифицирано МПС,което е напуснало местопроизшествието и не е било установено,а съответно на това-не е установено и да е застраховано,като в резултат на полученото телесно увреждане на ищцата са били причинени неимуществени вреди,за които Г. ф. на основание посочената разпоредба ѝ дължи обезщетение.Както се посочи,пренесеният пред въззивната инстанция спор е за размера на дължимото обезщетение и за наличието на съпричиняване на вредоносния резултат от ищцата /настояща възвиваема/.В този контекст въззивният съд приема следното:

При процесното ПТП,настъпило на 10.12.2020 г. в гр. С. 3. в тъмната част на денонощието в северната пътна лента на ул."Г. С.",когато ищцата като пешеходец е пресичала на пешеходна пътека и е била блъсната от неидентифицирано МПС,са ѝ били причинени следните травматични увреждания:счупване на тибията /голям пищял/ в долната ѝ част и счупване

на фибулата /малък пищял/ в долната ѝ част на десния крак на ищцата. Това се установява от неоспореното заключение на СМЕ, изготвено от вещото лице д-р М. С., отчело наличната по делото медицинска документация, като вещото лице уточнява в заключението си, че в случая се касае за счупване на две отделни кости, всяко от които предизвиква трайно затруднение на движението и функцията на десния долен крайник за период по-дълъг от 30 дни, т.е. касае се за две средни телесни повреди. След настъпване на произшествието, още същия ден ищцата е приета в КОТ при УМБАЛ-С. З., проведени са ѝ редица медицински изследвания и на следващия ден-11.12.2020 г. под обща интубационна анестезия е извършено оперативно лечение-открито наместване на фрактурите и фиксирането им с 2 еластични пирона, с 2 малеоларни винта и една Киршнерова игла. На 16.12.2020 г., както се установява от същата експертиза, ищцата е била дехоспитализирана от КОТ с препоръка за щадящ режим на ходене с 2 помощни средства, без да натоварва оперирания крак. Установява се още от експертизата, на база на проверена от вещото лице медицинска документация, че след изписването ѝ от клиниката, ищцата няколкократно е провеждала електролечение, кинезитерапия във физиотерапевтични отделения, балнеосанаториуми и винаги това е ставало с предписание от лекуващи лекари, като този вид лечение е проследено до края на четвъртия следтравмен месец. Вещото лице д-р С. е констатирало още, че на датата 13.12.2021 г. Ищцата отново е хоспитализирана в КОТ за изваждане на остеосинтезните средства и след бърза подготовка и консултации, това е направено на 15.12.2021 г. След това повторно оперативно лечение ищцата е провела още един курс на физио и рехабилитационно лечение. Според вещото лице, оздравителният процес при ищцата Т. П. е продължил около 6-7 месеца, като особено през първите 3-4 месеца тя е имала по-силни болки в десния глезен и поради това през този период не е можела да се обслужва сама. Вещото лице посочва, че дори през първите 2-3 месеца ищцата е имала забрана от лекуващия лекар да стъпва на десния си крак и поради тази причина не е можела сама да си прави тоалета, да се преоблича, да се справя с физиологичните си нужди и т.н. За този период, както сочи д-р С. в заключението си, ищцата е била обслужвана по С.но от дъщеря си, е след това тя се е придвижвала с помощта на една патерица около 1,5-2 месеца, като и през това време пак е имала затруднения в бита си, но малко по-леки. В обобщение, вещото лице заключава, че през първите 4-5 месеца след травмата, получена при процесното ПТП и след оперативното ѝ лечение ищцата Т. П. е имала сериозни затруднения в битовото си ежедневие.

В заключението на съдебно-медицинската експертиза е отразено още, че на датата 04.02.2023 г. Д-р С. е извършил преглед на ищцата, при който е констатирал ограничения на движенията на десния глезен на ищцата, като е посочил в тази връзка, че дорзалната флексия е до 0 гр /при норма-15 гр/, а плантарната флексия е до 25 гр /норма-35 гр/. Това ограничение на движенията, според вещото лице, обяснява умерения дисбаланс на походката на ищцата и провлачването на десния ѝ крак, особено при забързана походка. Наред с това вещото лице-експерт счита, че колкото ищцата е успяла да доближи движенията на травмирания десен глезен до нормалните

вследствие на проведените до прегледа ѝ от вещото лице курсове по физио-, електро и балнео-лечение, толкова тези движения ще останат, а за въбъдеще, дори и ищцата да проведе още рехабилитационни процедури, разликата между амплитудата на движения в двата глезена ще остане, както и дисбалансираната походка. В заключение, д-р С. изразява мнението, че възстановяването на Т. П. е приключило, но с остатъчни дефекти. Наред с това, в експертното заключение е отразено, че към момента на извършения от вещото лице преглед на ищцата, общото физическо състояние на същата е добро, но тя е споделила с вещото лице, че сутрин, до раздвижване на травмирания глезен, има относително големи болки, а след това те отслабват и при продължително ходене или дълго стоене в право положение, отново се засилват. Ищцата споделила с вещото лице и това, че при качване по стълби винаги има болка, а през студените сезони болката се засилва, като най-изявени били болките ѝ от вътрешната страна на нивото на глезена, а от външната на около 6-7 см над глезена, т.е. в зоните на самите счупвания, както посочва вещото лице.

В съдебната практика е трайно наложено становището, което се споделя и от настоящия състав, че обезщетението за неимуществени вреди се определя по размер от съда съобразно произтичащия от нормата на чл. 52 от ЗЗД принцип на справедливостта. Съгласно ППВС №4/1968 г. понятието „справедливост“ по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие, а е обусловено от редица конкретни и обективно съществуващи обстоятелства, които решаващият съд следва да прецени в тяхната съвкупност при определяне на размера на обезщетението. В този контекст при определяне на обезщетението за неимуществени вреди е нужно да се отчете начинът на извършване на противоправното деяние, вида и характера на причинените телесни увреждания, вида и степента на претърпените от ищцата болки и страдания вследствие на причинените ѝ в резултат на деянието травматични увреждания, периода на възстановяването ѝ от същите увреждания, нейната възраст към момента на увреждането /72 години/, причинените ѝ неудобства от битов характер по времето на възстановителния период от уврежданията, нарушаването на психическото ѝ здраве вследствие на инцидента, ако такова нарушаване е установено по делото, както и социално-икономическите условия в страната към момента на настъпване на деликта-м. декември 2020 г.

По-подробно и във връзка с гореизложеното съдът отчита причинените на ищцата две средни телесни повреди, получени от вследствие на процесното ПТП, както и установените обстоятелства за проведеното лечение на тези увреждания, а също и установената продължителност на възстановителния период от уврежданията /общо 6-7 месеца/ и заключението на вещото лице, че възстановяването на ищцата е приключило, но с остатъчни дефекти /провлачването на травмирания десен крак при ходене и дисбалансирана походка/, които не се очаква да отшумят и занапред, дори и да бъде проведено ново рехабилитационно лечение. Съдът отчита още и факта, че особено пред първите 3-4 месеца получените травми /счупванията на големия и малкия пръст на десния крак на ищцата/ са създали на ищцата значителни физически

болки и затруднения,които не са й позволявали да се обслужва сама през същия период,като през първите 2-3 месеца ищцата е имала и забрана от лекуващия лекар да стъпва на десния си крак.Това несъмнено ѝ е причинило затруднения за справянето с ежедневните физиологични нужди,както се сочи и в заключението на съдебно-медицинската експертиза,но съдът не кредитира изложения в същото заключение факт,че за посочения период ищцата е била поС.но обслужвана от дъщеря си,тъй като тази констатация не е основана на лични впечатления на вещото лице и по делото не са събрани гласни доказателства,които да установяват същия факт.Съдът приема единствено,че предвид вида и характера на получените травми ищцата е имала нужда от чужда помощ за справянето с ежедневните си физиологични нужди за период от 2-3 месеца след произшествието.

Освен горното,настоящият съд,подобно на първоинстанционния,приема,че процесното ПТП е довело до стресова психологическа реакция у ищцата,доколкото поначало претърпяването на ПТП представлява значителен стресогенен фактор.Но заедно с това,при преценката си за справедливия размер на обезщетението за неимуществени вреди,отчита и обстоятелството,че по делото не са събрани доказателства,от които да се установява какви конкретни психологически и емоционални преживявания е породило у ищцата процесното ПТП и получените от него телесни травми.

В обобщение,при отчитане на описаните по-горе правнозначими факти,имащи отношение към определяне размера на дължимото на ищцата обезщетение за търпените от нея неимуществени вреди вследствие на процесния пътен инцидент,настоящият съд счита,че справедливия съгласно чл.52 от ЗЗД размер на обезщетението възлиза на сумата от 60 000 лв.,като вследствие на това първоинстанционното решение подлежи на отмяна като неправилно в частта,с която ответникът е осъден да заплати на ищцата обезщетение над този размер,а именно до присъдения /и претендиран от ищцата/ размер от 82 000 лв.В тази част-за разликата над сумата от 60 000 лв. до присъдения размер от 82 000 лв. същото решение ще следва да се отмени и вместо това за същата разлика предявеният осъдителен иск следва да се отхвърли като неоснователен,ведно със законната лихва върху тази разлика,считано от датата 30.11.2021 г. до окончателното ѝ изплащане.

На следващо място,както по-горе се отрази,на преценка в настоящото въззивно производство подлежи и заявеното от ответника възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от ищцата.Това възражение е основано на твърдението,че ищцата е пресичала пътното платно на необозначено за целта място и с това е нарушила разпоредбите на чл.113 и чл.114 от ЗДвП.Възражението е прието от първоинстанционния съд за неоснователно и апелативният съд споделя този извод,тъй като от заключението на назначената по първоинстанционното дело автотехническа експертиза,която не е оспорена от страните,категорично се установява,че по време на настъпване на произшествието ищцата е пресичала платното за движение по пешеходна пътека и то на зелен сигнал на светофара.Следователно е несъмнено опровергано твърдението на

ответника,заявено в отговора му на исковата молба,че ищцата е пресичала пътното платно на необозначено за целта място.Ето защо и възражението му за съпричиняване на вредоносния резултат от ищцата е неоснователно.

Във въззивната си жалба ответникът Г. ф. поддържа следния довод:“фактът,че ищцата е пресичала на пешеходна пътека не изключва задълженията ѝ като пешеходец преди да предприеме пресичане да се съобрази с движението и скоростта на приближаващия я автомобил”.Това е ново фактическо твърдение,с което се обосновава възражението за съпричиняване и което не е било своевременно заявено с отговора на исковата молба,поради което изобщо не подлежи на преценка по същество,но дори и да подлежеше,същото твърдение е неоснователно,тъй като от заключението на автотехническата експертиза ясно се установява,че към момента,в който ищцата е предприела пресичане на платното за движение на зелен сигнал на светофара автомобилът,която след това я е блъснал,не е представлявал от техническа гледна точка опасност за движението ѝ,а и ищцата е нямала техническа възможност да предвиди,че водачът на същия автомобил няма да спре пред пешеходната пътека и съответно е нямала техническа възможност да предотврати настъпилото ПТП.И както се сочи в тази експертиза от вещото лице инж. Т.П.,от техническа гледна точка причините за настъпване на процесното ПТП се изразяват изцяло в субективните действия на водача на неидентифицираното МПС,който не е възприел движещата се отляво надясно спрямо посоката му на движение пешеходка,не е намалил скоростта на движение на МПС е не е спрял преди мястото на удара.

Предвид горните съображения и приетия извод за неоснователността на заявеното от ответника възражение за съпричиняване,възприетия от съда справедлив размер на обезщетението за неимуществени вреди не подлежи на намаляване на основание чл.51,ал.2 от ЗЗД.Като краен резултат обаче,въззивната жалба е основателна,като се има предвид,че въззивният съд прие сумата от 60 000 лв. за справедлив размер на обезщетението за неимуществени вреди и поради тази причина първоинстанционното решение подлежи на отмяна за разликата над същата сума до присъдения с обжалваното решение размер от 82 000 лв.

С оглед изхода на спора пред настоящата инстанция на въззиваемата не следва да се присъждат съдебни разноски за въззивното производство,а същата следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя разноски за това производство в размер на 440 лв.,включващ платена държавна такса за въззивно обжалване.Отново предвид изхода на спора пред въззивната инстанция,първоинстанционното решение следва да бъде отменено в частта,с която е осъден Г. ф.-гр.С. да заплати в полза на държавата,по бюджета на съдебната власт,държавна такса над сумата от 2400 лв. до присъдения размер от 3 280 лв. и възнаграждение за вещи лица над сумата от 292,68 лв. до присъдения размер от 400 лв.

Мотивиран от горното съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №307 от 21.09.2023 г., постановено по т.д. №22/2022 г. по описа на Окръжен съд-Стара Загора, в частта, с която е осъден Г. ф.-гр.С. с ЕИК ***** да заплати на Т. А. П. с ЕГН ***** обезщетение за претърпените неимуществени вреди-болки и страдания, вследствие на настъпилото на 10.12.2020 г. ПТП, за разликата над сумата от 60 000 лв. до присъдения размер от 82 000 лв., ведно със законната лихва върху тази разлика, считано от датата 30.11.2021 г. до окончателното изплащане, като **ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен иска на Т. А. П. с ЕГН ***** против Г. ф.-гр.С. с ЕИК ***** по чл.557, ал.1, т.1 от КЗ във вр. с чл.432 от КЗ за заплащане на обезщетение за причинените на ищцата неимуществени вреди-болки и страдания от претърпяна средна телесна повреда, причинена й вследствие на ПТП, настъпило на датата 10.12.2020 г. в гр.С. 3. и предизвикано от неизвестен извършител при управление на неидентифицирано МПС, **за разликата над сумата от 60 000 лв. до претендирания размер от 82 000 лв.**, ведно със законната лихва върху същата разлика, считано от датата 30.11.2021 г. до окончателното й изплащане.

ОТМЕНЯ решение №307 от 21.09.2023 г., постановено по т.д. №22/2022 г. по описа на Окръжен съд-Стара Загора и в частта, с която е осъден Г. ф.-гр.С. с ЕИК ***** да заплати в полза на държавата, по бюджета на съдебната власт, държавна такса над сумата от 2400 лв. до присъдения размер от 3 280 лв. и възнаграждение за вещи лица над сумата от 292,68 лв. до присъдения размер от 400 лв.

ОСЪЖДА Т. А. П. с ЕГН *****, с адрес: гр.С. 3., ул. "И. Г." № ** да заплати на Г. ф.-гр.С., с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр.С., ул. "Г. И." № * сумата от 440 лв. /четиристотин и четиридесет лева/ съдебни разноски за въззивната инстанция.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____